

The background of the book cover features a dark silhouette of a person's head and shoulders on the left. The rest of the image is filled with a pattern of horizontal, slightly blurred lines in shades of orange, red, and brown, resembling light filtering through window blinds.

JOHN BROWNLOW

VRAH

ČÍSLO SEDMNÁCT

DOMINO

Vrah číslo sedmnáct

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

John Brownlow

Vrah číslo sedmnáct – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JOHN BROWNLOW

VRAH

ČÍSLO SEDMNÁCT

DOMINO

*Pro matku, která mě naučila,
jak je důležité mít nepřátele.*

ČÁST PRVNÍ

1

Být špiónem není takové, jaké si myslíte.

Je to nudné.

Nemyslím nudné ve smyslu *otupující*.

Myslím tím nudné jako neskutečně únavně křečovitě nezáživné.

Sedíte v kancelářské kóji, jedné ze stovky totožných malých běžových klecí, nosíte bílou košili, nepohodlné boty a kravatu, posloucháte hučení klimatizace, přemýšlíte, jakou specialitu dnes připravili v kantýně, sníte o tom, jak si po půl dvanácté dopoledne dáte kávu bez kofeinu a při tom listujete půl roku starými ázerbájdžánskými novinami v naději, že se vám podaří vyštourat marginální, nedůležitou, drobnou informaci o napětí v nižších etalonech politické hierarchie někde v Baku, která by se dala využít.

Mimochodem, Baku je neuvěřitelné. Beze srandy. Je jako Dubaj na steroidech, jen s častějšími rvačkami. Mají tam rádi marmeládu v čaji a národní sport se hraje za hudebního doprovodu. Ale to vy nevíte, protože jste tam nikdy nebyli.

To proto, že jste špión – nebo, jak vám připomenou při každém stále negativnějším hodnocení pracovního výkonu, analytik – usazený metr od svého kolegy, který dosud nepoznal zázraky moderních deodorantů, na hlavě máte laciná sluchátka koupená ze státních zdrojů, ze kterých vás bolí uši, jelikož moliťtan na nich se před půl rokem rozdrolil a výdaje na cokoli nového vláda zmrazila, protože se Kongres nedokáže rozhodnout, aby vám schválil vyšší rozpočet.

A tak vám život plyne ze dne na den, zatímco posloucháte nekonečné špatně nahrané rozhovory mezi Omarem Taxikářem a Husajnem Prodavačem ovoce, kteří diskutují o záludnostech ofsajdu, s čím dál menší nadějí, že se někdy dozvíte, proč má Omarův švagr, který teď žije v Torontu a seznámil se se vzrušujícím světem NHL, najednou na bankovním účtu víc peněz, než vy vyděláte za rok, či dokonce za celý život.

Ale úplně špatné to není. Někdy vás nechají procházet satelitními snímky eritrejské nebo mongolské pouště, dokud vám nezačnou krváčet oční bulvy. Nejnapínavější okamžik ve vaší dosavadní kariéře nastal, když jste si mysleli, že jste na Severokorejském poloostrově zahlédli rozestavěné raketové silo, ale když jste s tím šli za nadřizenou, prozradila vám, že je to čistička odpadních vod.

Ale i snaha se počítá, ne?

Co se vám tu snažím říct, je, že všechny ty věci, které vidíte v televizi a ve filmech – cestování do exotických krajů, kde sjíždíte pneumatiky pestrobarevných sportovních aut, skáčete po střechách za neustálé palby automatických zbraní a při tom předvádíte mistrovský parkour, šukáte okouzlující bytosti různého etnika a pochybné loajality a ustřelujete důležitým lidem hlavy zbraněmi opatřenými tlumičem z důvodů, které zůstávají neprůhledné až do třetího dějství, kdy se proti vám obrátí jako bumerang – nejsou vůbec pravda.

Nic z toho k práci špiona nepatří.

Zhola nic.

Ani trochu.

Pokud tedy nejste já.

2

Bugatti Veyron je zbytečný luxus, ale náklady na mou práci jsou obzvlášť velkorysé, a jestli bych měl mít nějaké motto, znělo by: Cválej na koni tam, kam tě nese.

Dnes je ten kůň citronově žlutý a přede rychlostí 204 km/h po vnějším pruhu dálnice A9 z Mnichova do Berlína nedaleko Norimberku. Kdybych mohl, nejraději bych si zajel na východ na Nürburgring a vyzkoušel si na okruhu pár koleček, ale člověk se sem tam musí vzdát i lákavého ovoce. Nejedu ani polovinou jeho maximální rychlosti, ale snažím se nepůsobit jako bezohledné hovado víc, než je nezbytně nutné.

Protože dnes to naprosto nezbytné je.

Na viditelnost existují dva odlišné názory.

Buď můžete být viditelní, nebo neviditelní.

Neexistuje nic mezi tím.

Být neviditelným znamená, že se proměníte v unavenou ženu středního věku, která si v rukou přehazuje kabelku a kelímek ze Starbucks, zatímco cestou bezpečnostní branou šmátrá po kartě. Nebo v uklízeče s řídnoucími vlasy hovořícího špatnou angličtinou, který mopem šmudlá podlahu kolem stolů, kde se parta harvardských dědiců baví o tom, jestli je lepší si na cestu na ostrov pronajmout plovákový letoun nebo jachtu, a ani se neobtěžuje uhnout nohama. Případně nevýrazným mužíkem v metru s mastnými vlasy a skvrnami na loktech, který vypadá jako nezaměstnaný antikvář a který se táhne s igelitovou nákupní taškou plnou starých knih zpátky do konspiračního bytu, kde odklopí jednu záložku a vytáhne z pod ní nové doklady totožnosti.

Nezanecháváte žádnou digitální stopu. Nepoužíváte kreditní karty. Voláte přes předplacené mobily, které měníte každý týden či častěji, anebo je pokud možno nepoužíváte vůbec. Kdykoli to jde, komunikujete fyzickými prostředky, od tajných schránek až po poštu. Ve světě jedniček a nul zůstáváte analogoví.

Bezpečí díky utajení.

A v čem je problém?

Nefunguje to. Dnes už ne.

Zradí vás biometrické údaje. A nemluvím jen o automatickém rozpoznávání obličeje, na jaké narazíte úplně všude. Klidně si na hlavu nasadíte papírový pytlík – umělá inteligence vás pozná podle chůze, podle toho, jak dlouhý máte krok, jak přešlapujete na místě, podle plochých chodidel, výšky v bocích nebo jak kroutíte zadkem. A hodně štěstí při překračování mezinárodních hranic, pokud cestujete na pas země, která nepoužívá biometrii – jako třeba Rusko –, to k vám přiláká o poznání větší pozornost.

A druhá varianta?

Bezpečí díky vyčnívání z davu.

Proto ten veyron.

Kdykoli lidé zahlédnou superauto, mají oči jen pro ně. Nikoho nezajímá, kdo ho řídí. V nejlepším případě zahlédnou zhýralého podnikatelského zazobance, internetového miliardáře, nevýznamného saúdského prince nebo botoxem napuštěnou zlatokopecskou manželku středoasijského mafiána, ze kterého se stal oligarcha. Nikdo se jim nechce dívat do tváře. Každý hledí jinam.

Nejsem ani jedním z výše jmenovaných, ale sako, rolexky, rozhalená košile, sluneční brýle a ulízané vlasy zaručují, aby si o mně každý vysnil vlastní příběh a podle něj mě posuzoval.

I vy mě teď soudíte, cítím to. Chcete odvrátit zrak.

Dobře. Funguje to.

V Berlíně si nechávám ujít příležitost podívat se na zbytky slavné zdi. Studená válka se dnes zdá být neskutečně vzdálená –

zoufalí lidé přelétávající zeď v balónech, po kolena ponoření do splašků v kanálech, zkrvavení ležící ve smrtící zóně mezi vnitřní a vnější zdi coby oběti ostřelovačů na východoněmeckých strážních věžích a spěchající důstojníci Stasi v neoznačených autech, aby odklidili těla, než se zprávy dostanou na veřejnost.

Ironií bylo, že východní Německo nekončilo u vnější zdi. Ta nikdy nepředstavovala hranici. Východní Němci vybudovali několikametrové nárazníkové pásmo, které jim umožňovalo v případě potřeby západní stranu zdi udržet, ale které bylo zároveň otevřené Západu. Západoněmecké úřady nad ním neměly žádnou pravomoc, a tak se proměnilo se volnou zónu, skutečnou zemí nikoho, půdu, kde nevládnou žádné zákony. Tradují se pamětnické historky o tom, jak tam byla odhazována těla s kulkami v zátylku. CIA nechávala své oběti ve francouzské zóně, Francouzi v britské a Britové v americké, což vám o stavu diplomatických vztahů mezi jadernými mocnostmi Západu v době vrcholící studené války poví víc než magisterské studium politologie.

Projedu kolem turistické pasti zvané Checkpoint Charlie a odbočím do podzemního parkoviště jednoho ze vznosných bankovních monolitů ze skla a oceli hned vedle Postupimského náměstí. Když hlídač vidí bugatti, vystřelí ze své kabinky. Mě si sotva všimne, věnuje se jen autu. Je mu tak šedesát, a když vklouzne na poddajnou kůži tvarovaného sedadla, podle výrazu tváře se mu právě poprvé za posledních deset let přirozeně postavil.

„Neškrábněte ho,“ upozorním ho. Vlastně je mi to úplně jedno, ale chci, aby se potil a kriminalisté sejmuli z volantů jen otisky jeho prstů. Moje pod nimi nenajdou zásluhou řidičských rukavic z telecí kůže, ale opatrnosti není nikdy dost.

Odeberu lístek a zamírím k výtahu.

Nevidí, jak lístek házím do koše.

Když odjíždí, věnuju bugatti poslední pohled.

A pomyslím si: To auto z duše nenávidím.

3

Ještě jsem vám neprozradil své jméno. To proto, že už není moje. Patří někomu jinému, někomu, kdo kdysi býval mnou, komusi, kým jsem už dávno přestal být. Na světě pravděpodobně nežije ani deset lidí, kteří by si na toho člověka pamatovali, ne proto, že jsem jim něco udělal, ale proto, že ten člověk nebyl nikým, byl šifrou, větou bez významu.

Vzdal jsem se jich. Nechybí mi a ani já jim nescházím.

Pro lidi, se kterými se denně setkávám, jsem tím, za koho mě oni sami chtějí mít. Nic nepředstírám ani nehraju. Jde o to prostě jím být. Na tom, že nemáte žádnou skutečnou identitu, žádnou stálou osobnost, je skvělé, že můžete přecházet z jedné role do druhé jako jeden z těch krabů poustevníků, kteří vklouznou do nové ulity, kdykoli se v dřezu té staré nahromadí příliš mnoho špinavého nádobí.

Pro lidi z branže jsem jedno slovo.

Jako Madonna, Cher, Pelé, Beyoncé, Michelangelo, Platon, Seinfeld.

Jsem Sedmnáctka.

Jsem mladší, než byste čekali.

Upravený, nápadný, někdy až příliš hlučný.

Mluvím s jedním z těch amerických přízvuků, které je těžké zařadit.

Jsem trochu protivný.

Kecám. *Zatraceně* protivný.

Jestli mě nesnášíte, pak je to v pořádku. Tohle není povolání, ve kterém se musíte někomu líbit.

Jsem Sedmnáctka, protože přede mnou existovalo dalších šestnáct.

Označit se číslem je jako dostat medaili. Jako být pětáctýřicátým prezidentem Spojených států, dvanáctou Miss Universe nebo úřadujícím mistrem světa v boxu v těžké váze. Znamená to, že jste nejlepší. Nejemocnější, nejkrásnější, nejsilnější nebo, v mém případě a v šestnácti případech přede mnou, nejsmrtonosnější, a proto nejobávanější.

Nikdo přesně neví, kdo byl Jednička. Já sázím na Zikmunda Markoviche Rosenbluma, kterého si možná budete chtít vygooglit, pokud máte po ruce někoho, kdo vám bude sbírat oční bulvy poté, co vám vyskočí z důlků a rozkutálí se po ulici.

Je jediným z nás, koho najdete na Wikipedii. Dvojkou byl kluk, kterému rodiče nechal zavraždit car; sám skončil jako bezdomovec, na začátku Velké války ho unesla německá rozvědka, vycvičila ho pro špionáž a sabotáže a pak ho vrátila do ulic Petrohradu, odkud posílal zprávy o pohybu vojsk. Jenže se tajně obrátil proti svým německým pánům a stal se dvojitým agentem. A to mu nebylo ani dvanácti let.

Trojka až Patnáctka jsou bezpečně mrtví. Asi vás nepřekvapí, že žádný z nich nezemřel přirozenou smrtí, pokud nepočítáme pád z okna (Sedmička) nebo z Boeingu 737 (Třináctka).

Šestnáctka, můj předchůdce, je velkou neznámou. Prostě se vypařil. Do důchodu odešel na vrcholu sil z důvodů, které jsou všem naprosto neprůhledné. Ze dne na den a už ho nikdy nikdo neviděl.

A já? Zabydlel jsem se v jeho ulitě.

4

Výtah mě vyveze nahoru. Pohybuje se po vnější straně budovy, a zatímco stoupám, pomalu se přede mnou vynořuje Berlín – budova Říšského sněmu, Tiergarten, zámek Charlottenburg. V sedmém patře výtah zastaví a nastoupí dívka v pastelově modré sukni a bílé halence, v ruce svírá svazek spisů. Vypadá na Italku, tmavé vlasy má sepnuté sponkami nad ušima. Usměje se na mě a mně je jí na chvíli líto, že pracuje mezi těmihle nadržnými prasáky, z nichž jeden ji nejspíš požádá o ruku, vezme si ji a pak bude trvat na tom, aby se vzdala práce a vychovala potomstvo jeho klonů v jednom z obřích kamenných panství, která teď obklopují město jako past na medvědy čekající, až sklapne.

Shlédnu na její ruku. Už ji o ruku požádal; leskne se na ní honosný zásnubní prsten.

Možná si myslíte, že jsem pitomec, když si tohle všechno vymýšlím. A nejspíš máte i pravdu. Ale takhle to na světě chodí. Banky, soukromé firmy, rizikový kapitál, to není nic, co by se dalo nazvat hřištěm rovných příležitostí.

Zajímalo by mě, jestli její snoubenec, ať už je jím kdokoli, patří mezi ty, které se chystám zabít.

Výtah cinkne. Její patro. Vystupuje.

Dívám se, jak odchází.

V jejím zájmu doufám, že mezi ně patří.

U recepcy sedí další dívka, tvář jí zakrývá tuna make-upu a na krku jí visí falešné perly. Takové si musíte hlídat, protože bývají chytré. Žijí ve skutečném světě. Jednají s každým, od pošťáků po

hlavy států. Mladší společníci, ti, kteří pracují osmdesát hodin týdně a každou noc do tří do rána zpracovávají návrhy, je rádi zneužívají, aniž by měli v úmyslu je někdy představit mámě a tátovi.

Vidí mě přicházet, a než si sundám sluneční brýle, poznám, že mě prohlédla. Usmívá se, ale úsměv mi prozrazuje, že na mně nesnáší všechno, od ručně opracované kůže bot přes puky na kalhotách a vzor na kravatě až po příliš bílou barvu mých draze spravených zubů.

Už teď ji miluju.

Je ke mně profesionálně zdvořilá, což ji určitě stojí všechny síly. Říkám jí, že mám ve tři odpoledne schůzku s Gerhardem Meyerem, což je pravda. Prodává firmy; to znamená, že jeho doupětem celý den proudí samá zazobaná havěť, jako jsem já. Domnívá se, že zastupuju učitelský penzijní fond se sídlem v Torontu, a doufá, že se mu podaří vytřískat ze mě malé teplé místo v komisi, z jehož provize zaplatí svůj třetí rozvod, protože právě obdělává svou asistentku.

Nikdy jsem se s ním nesetkal a ani nesetkám, ale tyhle lidi znám.

Čekárna je plná kravačků, prosebníků u mamonářského dvora s aktovkami na kolenou, hlavami sklopenými a podpaždím zvlhlým nervozitou, kteří doufají, že dnešní schůzka, na rozdíl od devíti předchozích, uvolní stavidla a zabráni nezadržitelnému zřícení jejich upadajícího podniku do propasti Zkrachovalců. Jenže Meyer prodává, nekupuje, a tak mě nehodlá nechat čekat.

Vynoří se jeho asistent, mladý černoch – snad Somálec? –, ne skutečně štíhlý, s vysokými lícními kostmi, v šedých kalhotách s úzkým pasem, které mu dokonale padnou. Vypadá mile. Spí Meyer s ním? Pokud ano, má lepší vkus, než jsem si představoval.

Asistent se jmenuje Bašír. Nehodlám ho zabít, takže mírně změním plán, obejdu zasedací místnost, v níž čeká můj cíl,

a místo toho ho následuju do šefovy kanceláře, kde už Meyer vstává s nataženou rukou, aby mě přivítal. Má mroží knír. Pozdrav mu oplatím. Bašir mi nabídne kávu a já ho požádám o dvojité espresso macchiato, protože vím, že mu bude chvíli trvat, pak se Meyerovi omluvím a zeptám se, kde je záchod.

Nasměřuje mě. Nechám na místě kufřík, v němž, jak policie později zjistí, je jen výtisk Derridova spisu *Gramatologie*. Částečně proto, aby kufr působil těžce, ale hlavně proto, že když už tu má člověk nechat stopu, tak ať je co nejzmatenější a nejnesmyslnější.

Vyrazím ven.

Na toaletě si prohlédnu svůj odraz.

Muže mého oboru – ženy ne, ty se zpravidla liší – poznám na kilometry daleko. Někdy je to šířkou ramen, která jim napínají zadní část saka. Vojenskou chůzí. Někdy i címsi tak nenápadným jako látkový pásek nebo zjevným jako zlomený nos. Sem tam je to pečlivě pěstěný vojenský sestřih nebo strniště a prázdný pohled příslušníků zvláštních jednotek, kteří si až příliš libovali v podřezávání krků náctiletých kluků v zaprášených zapadlých uličkách měst Střední Asie. Někteří, ti nejnebezpečnější, vyzařují až znepokojivý klid. Když se zadíváte na jejich ruce, všimnete si, že povětšinou nenosí prsteny. Pokud máte silný žaludek a chcete znát důvod, zadejte si do Googlu výraz „degloving“.

Já na sobě nic podobného nevidím.

Vypadám méně osvaleně, než doopravdy jsem, oblečení jsem si nechal ušít na míru, abych zakryl svou muskulaturu. Přísahali byste, že mé vlasy nikdy nepocítily ostří břitvy výcvikového táboru. Jsem dostatečně vysoký na to, abych se vám podíval do očí, ale ne tolik, abych vás zastrašil, pokud to nebudu mít v úmyslu. Mám třikrát zlomený nos, ale nikdy byste to nepoznali, protože platím jistému chlápku z Beverly Hills, aby mi ho pokaždé dokonale spravil. Používám krémy, ne však z marnivosti (přestože i ta patří

k roli), ale abych zakryl pouštní slunce či arktický vítr vtisknuté navždy do mé pleti.

Na třetím prstu pravé ruky nosím obyčejný stříbrný prsten s vyrytým nápisem na vnitřní straně.

Až se budeme znát trochu lépe, možná vám prozradím, co na něm stojí.

Sáhnu pod bundu a ze skrytého pouzdra vylovím pistoli.

5

Amatérští fotografové si rádi povídají o fotoaparátech. Profesionálům je to obecně jedno. Sice mají své preference, ale profík dokáže pořídit snímek dírkovou komorou vyrobenou z plechovky od pečených fazolí, a bude lepší než cokoli, čeho byste vy, amatéři, dosáhli s nejdražším fotoaparátem na světě.

Když se ale ponoříte hlouběji, zjistíte, že se vždy najde jeden fotoaparát, který pro ně má stále své kouzlo. Možná je to Leica M2 s předzátkou 35/1,4 Summilux, aby napodobili Cartier-Bressonův styl. Možná je to starý otlučený Rolleiflex TLR, jaký používal Hitler. Anebo Widelux se strojkem, který otáčí objektiv o 150 stupňů, aby vytvořil panoramatický záběr. Anebo... už mě asi chápete.

Víte, co mají všechny společné?

Jsou mechanické. Není na nich nic automatického. Dělají, co jim řeknete, nic víc a nic méně. Jsou to řadící páky ve světě fotoaparátů.

A to nás přivádí k B&T VP9 Welrod 9mm.

To je manuálně ovládaná švýcarská pistole s vestavěným tlumičem – jedna z mála pistolí s tlumičem, která je skutečně tichá. Hollywoodsky tichá. VP je zkratka pro „veterinární pistoli“, protože byla původně navržena pro veterináře, aby mohli utrácet zvířata, aniž by děsili sousedy. Bože, ta je skvělá! Žádný hluk, žádný záblesk.

Jednoduchá, černá a dokonale hladká a šeptá ti: Víím, co mám udělat, a udělám to a nebudu tě soudit.

Kdyby to byl foťák, byl bych nejlepším fotografem na světě.

6

Vyjdu z toalet. Víím, kde najít konferenční místnost, nejen proto, že mě kolem ní Bašír vedl, ale protože jsem šest týdnů studoval plány budovy a znám každý centimetr všech pater. Jakmile k ní zamířím, zhluboka se nadechnu: nádech, zadržet a výdech ústy. Chci, aby má tepová frekvence byla co nejnižší.

Když mám dobrý den, dokážu ji bez obtíží snížit zhruba na padesát tepů za minutu.

Prsty si zkontroluju pulz na zápěstí. Deset sekund. Osm úderů.

Čtyřicet osm.

Otevřu dveře z matného skla.

Dopředu víím, kdo se nachází uvnitř, a podle organizačního schématu, které mi zhruba napovídá, kdo kde bude sedět, znám i postavení jednotlivých lidí. Tabulka na webových stránkách pochopitelně obsahuje pouze fotografie vedoucích pracovníků. Někdo mi kdysi řekl, že na asistenty byste měli být vždycky milí, což v tomto případě znamená, že je nezabijete, pokud to není nezbytně nutné.

Také víím, že tam nebude ochranka. Proč ne? Protože tohle je domácí půda.

Víte, jak se peníze – skutečné peníze, peníze, které se točí na soukromých účtech ve švýcarských bankách, výnosy z obchodů se zbraněmi a státem podporovaných převratů, peníze, které se nikdy nemusí prát, protože se díky korporátním subjektům matrojského typu nikdy neobjeví v hledáčku kohokoli, kdo se byt

jen vzdáleně zabývá daněmi nebo vymáháním práva – pohybují po celém světě?

Ne, prostřednictvím bitcoinů ne.

Děje se to takhle: Vy, miliardář s krví na rukou, si přejete přesunout peníze z bodu A do bodu B. Sejdete se s jedním ze svých lidí v SCIF – Zařízení pro zabezpečení citlivých informací –, v místnosti uvnitř Faradayovy klece nepropustné pro elektromagnetické záření, akusticky, elektricky a atmosféricky izolované. Věřte mi, jste miliardář, něco takového si dovolit můžete.

Předáte instrukce. Oni zavolají na číslo v Curychu, poskok v obleku nasedne do soukromého letadla a o dvanáct hodin později s vámi váš osobní bankéř stojí v SCIF. Řeknete mu, že byste rádi převedli peníze z bodu A do bodu B a kolik jich bude. On znovu nasedne do svého tryskáče, odletí zpět do Curychu a provede transakci v extrémně zabezpečeném počítačovém systému, který spravuje vaše účty.

Jde o druh kryptografie, který žádný hacker nikdy neprolomí, protože není co prolomit.

Až na jedno slabé místo.

Poskoka. Ten se vrací do kanceláře z letiště v Curychu, když do boku jeho limuzíny narazí jiné auto. Maskovaní muži ho odvedou do prázdného skladu, kde na něj použijí metodu, které se v branži říká „kryptografie gumovou hadicí“, protože její podstata spočívá v bití výše jmenovaným nástrojem, dokud vám poskok heslo neprozradí.

Je to rychlé, násilné a mimořádně účinné.

Stejně jako já.

Jde o to, že pokud jste miliardářem, nejste tím, kdo riskuje. Vaše pracoviště, vaše věž ze skla a oceli je vaší pevností.

Ve vašem domě, vašem domnělém domově, na vás čekají neúspěšní rozhádaní synové a dcery, jejichž hlavní starostí je, kdo co a kdy zdědí, a manželka, která vás z dobrého důvodu nesnáší, ale je vázána podmínkami předmanželské smlouvy a momentálně ji

zajímá pouze to, jakou břídlíci byste měli dovézt z Itálie na střechu jižního křídla.

Učiněná válečná zóna.

Uvolníte se, vklouznete do plyšem potažené černé kůže obrněné limuzíny, ale skutečně bezpečně se cítíte až ve chvíli, kdy vjedete do chřtánu garáží a – ha! – soukromým výtahem do Šangri-La své podkrovní kanceláře s nevkusným stolem z tmavého dřeva nebo retrofuturistickými krámy z poloviny minulého století jako vystřiženými z *Jetsonových*, pozlaceným diktátorským nábytkem nebo čímkoli, o čem si zrovna myslíte, že vás dělá důležitými nebo mladšími.

Je to váš hrad, váš dvůr, vaše říše, místo, kde jste králem, kde je vaše slovo zákonem.

Jednou za čas se vynoříte na schůzi správní rady nebo na aukci a nýmandi si při vašem průchodu upravují ofinky. Cítíte se žádaní. Milovaní.

A díky tomu vaše ostrážitost ochabuje.

Přesně tak to mám rád.

7

Ukáže se, že tam strážný nakonec *je*. Když jsem tudy procházel předtím, musel být uvnitř.

O nic nejde. Rád se nechám poučit.

Ten chlap je obrovský, hora svalů a testosteronu vyrůstající z o číslo menšího obleku. Má ostráhané vlasy a na růžových prasečích uších má nasazené příšerné taktické sluneční brýle, o kterých si všichni chlapi z ochranky myslí, že jsou jejich nezbytnou výbavou, ale ve skutečnosti jsou jen známkou erektilní dysfunkce a omezují jim výhled v interiéru, zvlášť pokud se setkají s lidmi, jako jsem já.

Uvnitř se nachází šest cílů a zásobník VP9 pojme jen pět nábojů, takže bych stejně musel přebíjet. Projdu přímo kolem něj, pak se zastavím, otočím a vykřiknu: „Hej!“ na kohosi na chodbě za ním. Otočí se, aby zjistil, kdo to je, jenže tam nikdo není a já mu vpálím projektil do spánku. Po matném skle zasedací místnosti se rozprskne krvavá Rorschachova skvrna. Částečně je mi ho líto, ale jeho práce má svá rizika.

Musím překročit tělo, abych se protlačil do konferenční místnosti, kde už se lidé v panice zvedají.

Zbývají mi čtyři střely.

Hlavní fyzickou hrozbou jsou tři viceprezidenti ve věku kolem třiceti let, chlápci, co jezdí na horském kole a cvičí CrossFit ve snaze vykompenzovat nekonečné večere a koktejly, které jsou nuceni snášet, aby oddělili klienty od jejich peněz nebo ženy, jež nejsou jejich manželkami, od spodního prádla, případně obojí současně.

Cvak, cvak, cvak. Hotovo, hotovo, hotovo.

Periferně zahlédnu, jak se podél zdi plazí mladý společník, dvacet a něco, a snaží se zmizet. Třeše se, je vyděšený. Střelím do zdi těsně vedle jeho hlavy, abych mu dal najevo, že se chová jako naprostý idiot, a protože stejně potřebuju nabít. Vezme to na vědomí a schoulí se do fetální polohy. Hodný kluk.

Nabíjím. Pohyby mám natolik zautomatizované, že bych je dokázal vykonávat i ve spánku, což mi lidé, kteří o tom něco vědí, tvrdí, že občas opravdu dělávám.

Teď se propracovávám organizační strukturou výš. Hlavní ekonomkou je padesátiletá žena s maminkovským vystupováním. Huť by se mi ji zabíjelo, kdybych nevěděl, že čísla, se kterými žongluje a která falšuje, představují tanky a vrtulníky a automatické zbraně dodávané prostřednictvím třetích stran a falešných vývozních certifikátů režimům, jež zpravidla nemají na srdci nejlepší zájmy a blaho svých občanů.

Neříkám, že to, co dělám, je služba veřejnosti, ale činy mají své následky.

Řediteli je kolem šedesáti. Vypadá, jako by si prožil infarkt, pátý, možná šestý. Z předvýzkumu vím, že se v Brazílii sesypal důl, který pomáhal financovat; zahynulo tam něco kolem stovky domorodých horníků. Jeho eutanazie veterinární pistolí se zdá být podivně vhodná.

Takže zbývá stařec.

Skoro ho obdivuju.

Vzpomínáte si na Adnana Khashoggiho? Obchodníka se zbraněmi, který měl v osmdesátých letech hodnotu čtyř miliard dolarů, když čtyři miliardy dolarů byly ještě skutečné peníze? Pomáhal jednat s Írán-Contras, kamarádil se s Imeldou Marcovou a zemřel bez peněz. Ptáte se, kam se poděly?

Odpověď stojí přede mnou.

Je mu už osmdesát a nebojí se. Věděl, že tahle chvíle přijde, už léta, nejspíš desetiletí.

Usmívá se křivými, zažloutlými zuby. Ty vidáte u bohatých mužů, kteří se vypracovali od píky. Ponechávají si zkažený chrup jako projev hrdosti a připomínku toho, odkud pocházejí, jako vztyčený prostředníček každému, kdo by je chtěl soudit.

To chápu, opravdu.

„Mladý muži,“ pronese německy. „Ať už vám platí cokoli –“

Než to dořekne, vpálím mu do hrudi dvě rány.

Z jakéhosi podivného důvodu to nestačí.

Pořád se hýbe, z úst mu teče krev.

Poslední střelu mu vpálím do hlavy.

8

Vše se odehraje během necelých deseti sekund. Vytáhnu telefon a fotím mrtvé, vnímám jekot a nárek těch, které jsem nechal naživu. Pak odcházím.

Lidé vykukují z kanceláří. Za mnou se ozve křik, když si kdo si uvědomí, co se stalo. Držím zbraň viditelně, ale nízko. Nikdo se nebude snažit zastavit muže s pistolí, který právě zabil šest lidí – ne, počkat, sedm. Vracím se zpátky přes kancelář, kde na mě Gerhard nechápavě zírá, když kolem něj procházím. Bašir se vynoří z kuchyně s espressem macchiato – jen pánbůh ví, jak bych ho potřeboval –, ale není na něj čas. Mířím ke služebnímu výtahu, ne proto, že bych jím chtěl odjet, ale protože po jeho boku jsou služební schody a ty jsou tou nejlepší cestou dolů.

Zatím, s výjimkou nepředvídané ostrahy, šlo všechno přesně podle plánu.

To mě samozřejmě znervózňuje.

A pak se to stane. Něco zaslechnu – ženský hlas křičí: „*Du Bastard*.“ Otočím se a spatřím, jak ke mně běží wagnerovská lýtice v obchodním kostýmku potřísněná cizí krví. Così drží v ruce – chvíli nedokážu poznat, o co jde, pak ale rozeznám reproduktor pro konferenční hovory, který doslova vyrvala ze stolu. V hlavě si přehrávám scénu ze zasedáčky. Seděla nalevo od jednoho z namakaných chlápků. Když jsem vešel, usmívala se na něj. Její levou ruku jsem neviděl. Sakra.

Měla ji položenou na jeho stehně.

Zabil jsem před ní jejího milence.

Profesionální rada: tohle si nikdy nepřejte udělat.

Teď už je skoro u mě. Instinktivně zvedám zbraň, ale je to civilistka a není čas hledat důvod, proč ji nenávidět, abych si její vraždu odpustil, a na pud sebezáchovy by se to svést nedalo, protože jediné, čím je vyzbrojená, jsou reproduktor a spravedlivý hněv ukřivděné ženy.

Kromě toho jsem vystřílel celý zásobník. Měl jsem v plánu schovat si tři náboje, což je za běžných okolností víc než dost, ale jeden jsem spotřeboval na strážného, jeden putoval do zdi a dalším jsem dorazil toho starce.

Udělám jedinou věc, která mě napadá. Když procházím kuchyní, popadnu konvici s kávou a mrštím ji po ní. Přesně v tu též chvíli po mně ona hodí reprákem. Oba předměty se míjejí ve vzduchu. Konvice s kávou ji zasáhne přímo do hrudi a celá se na ni vylije. Pomyslím si, že je to kancelářská káva, takže popáleniny nebudou příliš vážné.

Na druhou stranu reproduktor zafunguje skvěle. Nevím, co je ta ženská zač, ale smutek a vztek jí propůjčily mušku, s níž by mohla nadhazovat v první lize. Přístroj ke mně rotuje jako nějaký přerostlý plastový šuriken, ze kterého trčí kabely, a zasahuje mě doprostřed čela.

Ochromí mě jen na okamžik, ale dost dlouho na to, abych se rázem ocitl na zemi, a teď se ke mně ze všech stran sbíhají lidé, kteří už ve mně nevidí zákeřného pistolníka, ale jakéhosi slabocha, jenž se snížil k házení konvic s vlažnou kávou po pracujících ženách.

Vyškrábu se na nohy. Schody teď nepřipadají v úvahu, takže udělám jedinou věc, kterou můžu: vstoupím do služebního výtahu, stisknu tlačítko, zvednu VP9 a modlím se, že nikdo a) nepočítal střely a b) neví, co je to VP9 a kolik má v zásobníku nábojů.

Sotva mí pronásledovatelé zmerčí zbraň, zarazí se u dveří. Patová situace. Nikdo si není jistý, co má dělat.

Proč se ty pitomý dveře nezavírají? Znovu stisknu tlačítko.

Pak se ze zadních řad davu ozve vyděšený, rozzlobený hlas. Je to nějaký zhulený podržtaška z podatelny s obličejem plným akné. „To je VP devítka,“ pronese německy. „Má v zásobníku pět nábojů. Napočítal jsem deset ran.“

Vrhnou se na mě.

Jejich těla narazí do dveří, které se zavírají.

9

Vycházím z budovy v ukradené montérkové kombinéze údržbáře a modrým papírovým ručníkem si utírám krev z řezné rány na čele. Německá policie a protiteroristické jednotky už za zvuku sirén projíždějí Postupimským náměstím.

Někdy je potřeba zajistit si bezpečí utajením.

Tohle nebyla moje nejlepší akce. Ale cíl je po smrti, žádní civilisté nebyli zraněni – pokud nepočítám ochranku, což nepočítám, a tři svalovce, které jsem, upřímně řečeno, zbavil utrpení. Kontroluju si pulz. Devadesát a zpomaluje.

Všechno bude v pořádku.

Už sním o hotelovém pokoji, sprše, nažehleném oblečení, které si cestou koupím, večeri, baru a všech dalších radostech a dobrodružstvích, které mi večer přinese, když mi zazvoní mobil. Nemusím se dívat na číslo volajícího, protože na světě existuje přesně jedna osoba, která tohle číslo zná. Problémem je, že by mi opravdu, ale opravdu neměla volat.

Zvednu to.

„Do háje, co to má znamenat? Víte, že nemůžete jen tak –“

„Mlč a poslouvej,“ přeruší mě Operátor. A já to udělám, protože když Operátor nařídí, že mám držet hubu, myslí to vážně. „Kde jsi?“

„V Berlíně.“

Záměrně mlžím. Mám den starý telefon. Mobilní signál jsem měl vypnutý, dokud jsem neopustil budovu. Není možné, aby mě někdo vystopoval. Ale opatrnosti není nikdy nazbyt.

„Hergot, já vím, že jsi v Berlíně. Kde v Berlíně?“

„V centru.“

„Dobře,“ řekne. „Máme novou zakázku. Právě dorazila.“

„O koho jde?“

„Jako by na tom záleželo.“

„Ne, myslím tím –“

„Nemáme úplný popis. Muž, vousatý, metr osmdesát. Etnická příslušnost nejasná.“

„Tím se to rozhodně zužuje,“ utrousím. „Hned jdu na to.“

„Má naplánovanou zásilku v Tiergarten někdy mezi osmnáctou a devatenáctou místního času.“

„Předává, nebo přebírá?“

„Přebírá.“

„Zásilka?“

„Neznámá. Alespoň mi to klient nechce říct.“

„Nějaké informace o protistraně?“

„Žena. S kočárkem pro dvojčata. V držáku kelímek ze Starbucks, na kterém je napsané jméno začínající na N.“

Na chvíli se zastavím a rozhlížím se kolem. Nikde ani známky po pronásledovatelích. Pokud mohu soudit, jsem zcela čistý. Ale v hlavě se mi rozezní poplašné klaxony.

„No tak, šéfe,“ opáčím, „tohle je blbost.“ Protože to blbost je. „Nežijeme v roce osmdesát pět. Předávka, v Berlíně a všechny tyhle věci? Možná bychom to měli provést za mlhy na Checkpointu Charlie, pustit si k tomu Visage a tak vůbec.“

Na druhém konci je ticho. Naštval jsem ho. Tak jo.

„Chceš tu práci, nebo ne?“

„Ani ne.“

„Co kdybych ti řekl, kolik za to zaplatí?“

Sdělí mi částku a já zažívám intenzivní emoce.

„Jsi tam ještě?“ zeptá se.

„Jaké jsou podrobnosti?“

„Klient potřebuje zboží. Konec.“

Zavěsí. Podívám se na hodinky. Je 17:30.

10

Tiergarten je obrovský. Je to jeden z těch rozlehlých císařských parků, jako je madridské Buen Retiro, kde si královská rodina mohla vybíjet své neurózy lovem jelenů namísto chudiny. Říct někomu, že se tam sejdem, je stejně užitečné jako říct, že se potkáme v Ohio.

Ale předávka zboží potřebuje fyzický kontakt. Dva lidé se o sebe otřou, když se míjejí; vzkaz nebo předmět zasunutý do kapsy; výměna aktovek. Funguje to jen tam, kde jsou další lidé, spousta osob pohybujících se různými směry, kde chvilka fyzického kontaktu nevzbudí pozornost.

V parku jsou k tomu dvě vhodná místa. Prvním je zoologická zahrada. V poledne se hemží školáky, turistickými výpravami, milenci a postaršími Berličany s permanentkami, je plná malých koutků a temných zákoutí, vivárií a terárií, kde máte dostatek soukromí na výměnu. Ale čím víc o tom přemýšlím, tím méně mi zoo připadá praktická. Otevřeno má do 21 hodin, ale kolem osmnácté, v době, kdy všichni odcházejí domů na večeri či do baru na schůzku s partnerem, se vyliční. Pokud vás sledují – s čímž se při předávce musí počítat vždy –, pak vydat se do zoo v době, kdy všichni ostatní odcházejí, znamená na sebe upozornit.

„Tak, Sergeji, sledovali jsme tě celý den. A hádej co? Vyšel sis do zoologické zahrady. Ty, který se o přírodu vůbec nezajímáš, ses najednou rozhodl, že namísto obvyklé cesty domů navštívíš v šest večer berlínskou zoo. Také jsme si prošli tvou historii vyhledávání na internetu a jediné, co sis našel, byla otevírací doba. Prosím, vysvětlí mi to.“

Normálně byste si připravili krycí historku. Přesto to ale není druh konverzace, který byste chtěli vést se zavalitými pány z pá-tého oddělení.

Jiným vhodným místem je Vítězný sloup, totemický koloniál-ní falus vztyčený uprostřed parku. Socha Victorie, římské bohyně vítězství, vystupuje ze špičky v třpytivém zlatém květu jako po-zlacený metaforický pruský ejakulát.

Neexistuje žádná záruka, že právě tam dojde k předání, ale rozhodnu se hrát vabank.

Když přecházím přes Tiergartenstrasse, mám čas přemýšlet. Proč fyzické předání? Existuje tisíc způsobů, jak bezpečně komu-nikovat digitálně: ProtonMail, Tor, Signal... Propánakrále, do-konce i Zoom dnes nabízí šifrování na průmyslové úrovni. Přes-to stále existují pádné důvody pro staromódní předání z ruky do ruky.

Pro běžného obchodníka s drogami, pračku peněz, obchod-níka se zbraněmi nebo pedofila je komerční šifrování pravdě-podobně dostatečně dobré. Ale pokud pácháte něco opravdu špatného, něco, co zásadně ohrožuje něčí národní bezpečnost, a uděláte tu chybu, že se dostanete do hledáčku nežádoucích svědků – jistota letí komínem. Nepříjemnou pravdou je, že co-by jednotlivec nemůžete zvítězit nad silou národní zpravodajské agentury, která má k dispozici miliardy dolarů, nejchytřejší moz-ky celé generace a technologie o deset let napřed oproti všemu, co je k dispozici na trhu.

Nejjednodušším způsobem je umístit do vašeho zařízení – telefonu, počítače, chytrých hodinek – rootkit, pomocí něhož je možné v tichosti získat úplnou kontrolu a přístup ke všemu. Ne-bo použít složité doprovodné kanály vyhledávající pozůstatky in-formací, které kód spuštěný vaším zařízením zanechal v pamě-ti. Nebo plně funkční propojené počítače napojené na kabel vaší klávesnice. Anebo... řekněme, že jsem zdaleka nevyjmenoval vše.

Jednoduchá předávka ručně psané poznámky všechny tyto možnosti obchází. Prosté a geniální.

Jsem skoro tam. Tiergarten také začíná dávat větší smysl. Berlín je stejně jako všechny západní metropole prošpikovaný kamerovými systémy, z nichž většina je napojena na centrálu, která automaticky sleduje například poznávací značky a biometrické údaje. Pro civilní použití platí přísné kontroly, ale zpravodajské agentury žádná omezení nedodržují. Možná si nemyslíte, že NSA, která odposlouchává všechny hlavní světové internetové superdálnice, má přístup ke každé kameře, kterou míjíte, i k vašim biometrickým údajům uloženým v příslušné složce – ale jste ochotni na to vsadit svůj život?

V Tiergarten téměř žádný kamerový systém není.

Takže to všechno určitý smysl dává. Ale znamená to, že tito lidé to myslí nesmírně vážně; že to, co dělají, potenciálně ohrožuje životy, možná stovky nebo tisíce životů.

Což vyvolává další, ještě znepokojivější otázku.

Proč já?

Ano, jsem dobrý. A jsem tady. Ale jsem taky tulák bez domova a Berlín je jedno z největších špionážních měst světa, někdejší centrum studené války. Všechny velké zpravodajské agentury světa tu stále mají své základny. Operuje tu nejméně osm organizací, které by tu mohly mít během deseti minut celý tým nebo tři se vzdušným dohledem a celé si to odehrát ve vlastní režii.

A vzhledem k částce, kterou mi platí, by to nejspíš bylo i levnější.

Už jsem skoro tam. Uvažuju, že zavolám Operátorovi, ale vím, že je to zbytečné.

Práce je práce.

11

Vítězný sloup stojí uprostřed mohutného kruhového objezdu, kde se sbíhá pět berlínských tříd. Chodníky pro pěší ústí do čtyř tunelů pod komunikacemi, přičemž na východě a západě najdete dva vstupy na středový ostrůvek.

U předávky nelze nikdy určit přesný čas. Obě strany se musí ujistit, že je nikdo nesleduje, což trvá obvykle dlouho. Jeden vždy dorazí dřív a potřebuje si najít místo, kde by mohl vyčkat, aniž by vzbudil pozornost.

Tady se nachází jen jediné, a to samotný sloup. Na betonovém podstavci se povalují teenageři a zamilované páry, kolem pobíhají děti hrající si na honěnou, zatímco unavení turisté si pročítají TripAdvisor, aby zjistili, kde se dá povečeřet.

Proto zamírím právě tam. Vytáhnu krabičku cigaret, kterou jsem si koupil cestou. Ne, nekouřím, ale cigareta vám poskytne záminku tam jen tak sedět a rozhlížet se kolem. Pořád mám na sobě montérky údržbáře, jsem jen další šmouhou na špinavém spodním prádle města.

Čekám pětadvacet minut. Procházejí tudy muži s plnovousy, ale rychle zmizí, aniž by se rozhlédli. Objeví se žena s dvojčaty, ale nejsou v kočárku, je jim pět nebo šest. Nemá kelímek ze Starbucks a doprovází ji manžel.

Když se konečně objeví, hlodají ve mně pochybnosti. Prošedivělý padesátník s úhledným plnovousem a ofinou, nezvyklý vzhled, jakoby dětský nebo jako Moe ze *Tří moulů*.

Zamíří ke sloupu a sedne si hned vedle mě. Chytré, něco podobného bych udělal já, může si mě tak prohlédnout, a zároveň

mi znemožní, abych ho pozorně sledoval, aniž by to bylo nápadné. Nabídnou mu cigaretu. Mávnutím odmítne, při tom si ho zhodnotím. Je nervózní, ukazováčkem si neustále tře palec. Sundá si brýle s ocelovými obroučkami, očistí si je o kravatu, pak si je zase nasadí a prohlíží si okolí.

Ať už čeká na kohokoli, nezná ho.

Sedíme tam deset minut. Vykouřím další dvě cigarety.

Třikrát se podívá na hodinky.

Spatří ji jako první. Poznám to, protože si přestane třít prsty.

Sleduju jeho pohled. Žena se objeví v místě, kde rampa podchodu ústí na povrch. Je jí kolem dvaceti, černé vlasy, Střední východ nebo jižní Evropa, růžový top s flitry značky BEBE, džíny, hidžáb a bílé tenisky. Před sebou tlačí široký kočárek s dvojčaty. Zastaví se na světle, vyjme si z držáku hrnek s kávou, napije se a ujistí se, že je na něm viditelné logo Starbucks i jméno – *Nasrin*.

Moe vstane. Zamíří po schodech dolů k ženě s dvojčaty. Nechám ho jít. Mají to dobře připravené. Žena stojí uprostřed východu z podchodu, téměř ho blokuje, takže kolem ní musí projít blízko. A když to udělá – tak rychle, že to sotva zahlédnu –, sebe-re kelímek Starbucks a zamíří do tmy podchodu.

Nechci hru pokazit, a tak čekám. Po několika sekundách žena s kočárkem odjede a já spěchám po schodech dolů do tunelu. Chvilí mi trvá, než si oči zvyknou, a na okamžik si myslím, že jsem ho ztratil, ale pak ho uvidím, jak míří k Anglické zahradě.

Údržbářská kombinéza, nedávno dokonale maskování, je mi teď přítěží. Kdybych měl pár minut na přípravu, už bych byl oblečený do bundy a baseballové čepice, *čehokoli*, co bych schovával v batohu nebo v tašce přes rameno, abych to mohl za pochodu vytáhnout a okamžitě změnit vzhled. Ale nic z toho nemám a právě teď, pokud nepřepadnu kolemjdoucího nebo se nesvléknu do trenýrek, jsem v koncích.

Moe prochází kolem čajovny a stále míří na sever. Sleduju ho a držím si odstup. Je dobrý, neohlíží se a nejeví žádné další znám-

ky nervozity. Je to tu příliš na veřejnosti, než aby se dalo něco dělat. Nejspíš směřuje ke stanici Bellevue, kde staví S-Bahn, která mu poskytne neomezené možnosti.

Když pak mímí mohutnou brutalistickou kostku Akademie umění, provede něco nečekaného. Zastaví se, aby se ohlédl na děti houpající se na opičí dráze na dětském hřišti. Ve skutečnosti je to ale proto, aby měl příležitost zkontrolovat, zda ho někdo nesleduje. Jsem nějakých dvě stě metrů za ním, ale kombinéza, vedle které seděl, prozradí vše. Jeho oči se setkají s mými a já okamžitě vím, že mě odhalil.

Sakra.

Neodvrací pohled. Místo toho, s očima upřenýma do mých, velmi rozvážně sundá víčko z kelímku Starbucks, vypije obsah a kelímek vyhodí do koše.

12

Víte, co je můj skutečný problém?

Snaživci.

Pitomci, kteří si myslí, že mají na to stát se Osmnáctkou. Přemítám o nich v temné díře, kterou je bar butikového hotelu, v němž jsem se ubytoval, oblečený do hadrů z Gapu – při nejblížejší příležitosti šatník změním –, čerstvě vykoupaný, s relativně slušným jídlem v žaludku a unášený hřejivým teplem třetího zalkaleného ginu s martini. Je zvláštní, že mi ráno deset nábojů ráže 9 mm připadalo jako elegantní, dostatečný počet.

Z foyer je noční klub, DJ pouští dunící hudbu, parket se hemží fotbalisty a jejich přívrženci včetně značného množství neskutečně hubených žen s východoevropskými rysy, jehlovými podpatky a luxusními kabelkami. Přes dveře zahlédnu záplavu zdvižených lahví šampaňského, doprovázených prskavkami, protože nějaký důvěřivý blbec ve VIP salónku vyhodil pár tisíc za obsluhu, aby udělal dojem na své stejně pitomé kamarády.

Nesoudím, sám jsem to také dělal.

V baru je taková tma, že si sotva vidím na ruce. Teď jsou čisté, osvětlené černým světlem, podlahou vibruje dunění syntetizátoru 808. Normálně se pro jistotu natáčím čelem k východu, ale dnešek mě vyčerpá, a navíc sedím u baru.

Jestli mě chce sejmout nějaký aspirant na trůn, jen do toho.

Padni komu padni.

Dnešek byl náročný. Pořád mě bolí hlava kvůli té ráně repráskem a pronásledují mě zármutek a nenávisť, které se ženě vryly

do tváře, když jej vrhala, ať se je snažím setřást sebevíc. Což je zvláštní, protože to nebylo to nejhorší, co se dnes stalo.

V trezoru v mém pokoji se skrývá zapečetěná polstrovaná obálka. Uvnitř je uzavíratelný sáček a v něm šedesátičtyřigová paměťová karta o velikosti nehtu. Je stále potřísněná krví. Někde na konci linky U9 se německá policie škrábe na hlavě nad tělem, které našla na kolejích – padesátiletým mužem s plnovousem a účesem jako Moe ze *Tří moulů*. Vlak mu ujel hlavu a oni by to normálně smetli ze stolu jako další sebevraždu, kdyby ho předtím někdo neuškrtil a nerozpáral mu břicho, aby vyvrhl jeho obsah.

Mohl bych předstírat, že jsem to neudělal já, ale myslím, že vám tak či onak dlužím pravdu.

Na té operaci mi vadí všechno. To, že šlo o fyzickou předávku. To, jak mi Operátor zavolal na poslední chvíli a nedal mi čas na rozmyšlenou. Náhoda, že jsem byl v Berlíně zrovna, když mě potřebovali. Šílená odhodlanost muže, který spolkl paměťovou kartu s vědomím, že pokud ho chytím, podepsal si tak rozsudek smrti. Zápach krve a plynů mísící se s ostrým ozónem elektrifikovaných kolejnic, když jsem mu nožem rozpáral břicho a ponořil do něj ruku. Ale nejvíc ze všeho mě trápí to, co pronesl, když ode mě couval po kolejích podzemní dráhy a jeho tvář osvětlovala sodíková světla nástupiště sto metrů za mnou.

Zatímco jsem se k němu blížil, zoufale to opakoval pořád dokola, jako by čekal, že pochopím, co to znamená.

Padák. Padák. Padák.

Když jsem nereagoval, otočil se a utíkal. Pronásledoval jsem ho, skočil jsem, chytil ho kolem nohou a strhl ho na koleje. Nemohl jsem riskovat výstřel, ani s vepěčkem, protože to, co jsem musel udělat, mělo chvíli trvat a nemohl jsem si dovolit, že na sebe nějak upozorním. Proto jsem ho uškrtil.

A i když jsem ho škrtil, pořád se to snažil říct.

Padák. Padák. Padák.

Dokud mu z očí nevypřchal život.